

Φ Ρ Α Ν Τ Σ Ε Σ Κ Α Χ Ε Γ Κ

Το ΚΑΡΑΒΙ
ΤΗΣ
ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«**Σ**ταμάτα να με κοιτάς έτσι» είπε η Παλόμα.

«Πώς δηλαδή;» είπα.

Γύρισα ξανά το πρόσωπό μου προς τη φωτιά, μισοκλείνοντας τα μάτια εξαιτίας του καπνού. Δεν μπορούσα να αρνηθώ ότι την κοιτούσα επίμονα. Την παρακολουθούσα διαρκώς. Μερικές φορές ξυπνούσα αναμένοντας να διαπιστώσω ότι είχε χαθεί – ότι δεν είχε έρθει ποτέ ή ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια μορφή που είχαμε επινοήσει, εξαιτίας της λαχτάρας μας για το Αλλού.

Κι όμως ήταν εκεί: ωχρή, σαν να την έβλεπες μέσα από την ομίχλη. Δεν είχε το ξανθό του Κρίσπιν ή της Έλσας, που τα μαλλιά τους είχαν μια χρυσαφένια απόχρωση και το δέρμα τους ήταν έντονα ροδαλό. Τα μαλλιά της Παλόμα ήταν τόσο ξανθά, που έμοιαζαν σχεδόν γκρίζα, θυμίζοντας ξύλο που το ξέβρασε η θάλασσα – σαν να μην είχε έρθει με το Ρόζαλιντ, αλλά να είχε ξεβρασθεί στην ακτή. Είχε δέρμα λευκό σαν ξασπρισμένο άχυρο και μάτια ανοιχτογάλαζα – σχεδόν άχρωμα.

«Ούτε φάντασμα να ήμουν» είπε η Παλόμα. Έγειρε μπροστά για να αναδεύσει τη φωτιά.

Την κοίταξα κατάματα. «Με συγχωρείς».

Έκανε μια κίνηση με το χέρι, απορρίπτοντας τη συγγνώμη μου. «Δε φταις εσύ. Όλοι το κάνετε».

Είχε δίκιο. Αφότου βρήκαμε το Ρόζαλιντ, στις λιγοστές μέρες που είχα μείνει στο καράβι, είχα διαπιστώσει ότι ακόμα και οι ναύτες που ταξίδευαν για μήνες με την Παλόμα εξακολουθού-

σαν να σταματούν την κουβέντα όταν περνούσε από μπροστά τους στο κατάστρωμα, και ακολουθούσαν τις κινήσεις της με την άκρη του ματιού καθώς ασχολούνταν με τις επισκευές στο σκάφος. Και ο Πάιπερ με τη Ζόι την παρατηρούσαν. Και απ' τη στιγμή που αφήσαμε το καράβι και βρεθήκαμε στη στεριά πηγαίνοντας προς το Νιου Χόμπαρτ, είχα καταλήξει να την παρατηρώ κι εγώ διαρκώς. Ήταν μια φήμη, που είχε αποκτήσει σάρκα και οστά. Ένας άνθρωπος από το Αλλού. Ένας άνθρωπος χωρίς δίδυμο αδελφό. Και οι δύο σκέψεις ήταν τόσο εξωπραγματικές, ώστε έμοιαζε περίεργο μερικές φορές να τη βλέπω να αφαιρεί μικρά ψαροκόκαλα ανάμεσα από τα δόντια της ή να κόβει τα νύχια των χεριών της χρησιμοποιώντας το στιλέτο της. Οι κινήσεις αυτές ήταν απλές και καθημερινές, όμως δεν ήμουν έτοιμη να τη δεχτώ σαν κάτι τόσο αληθινό.

«Μας τρώει απλώς η περιέργεια» είπα.

«Το ξέρω» είπε, με την προφορά της να προσδίδει ασυνήθιστη μορφή στις γνώριμες λέξεις.

Από την άλλη την έτρωγε κι εκείνη η περιέργεια. Ενώ μιλούσαμε, παρατηρούσε τον Πάιπερ και τη Ζόι. Σε μικρή απόσταση από τη φωτιά, προσπαθούσαν να επιδιορθώσουν ένα φλασκί, χρησιμοποιώντας την κόλλα που είχε φτιάξει η Ζόι λιώνοντας ρετσίνι πεύκου στη φωτιά, μέχρι που σε ολόκληρο το ξέφωτο κυριάρχησε η μπόχα από την πίσσα του δέντρου. Η Παλόμα παρατηρούσε τη Ζόι να τεντώνει το δέρμα του φλασκιού στο έδαφος και τον Πάιπερ να τοποθετεί το μπάλωμα.

«Όταν τους βλέπω αυτούς τους δυο» είπε δείχνοντας τον Πάιπερ και τη Ζόι «είναι σαν να ζωντανεύει κάτι απ' το τραγούδι ενός βάρδου. Μια παλιά ιστορία, τόσο παλιά, που δεν είσαι σίγουρος αν ήταν ποτέ αλήθεια».

Καθόμασταν κατάχαμα, κοντά στη φωτιά, και κοιτούσαμε η μία την άλλη έχοντας ανάμεσά μας ένα κενό μεγαλύτερο από

τα μίλια της θάλασσας που χώριζαν αυτό το μέρος από την πατρίδα της. Η μία με δίδυμο αδελφό, η άλλη χωρίς, και οι δύο βγαλμένες η μία από τον μύθο της άλλης.

Οι πρώτες μέρες του ταξιδιού μας στη στεριά ήταν δύσκολες, με το χιόνι πυκνό στα ορεινά περάσματα, το οποίο μετατρεπόταν σε γκρίζα λάσπη καθώς κατεβαίναμε χαμηλότερα. Έχοντας αφήσει πίσω μας τα όρη Σπάιν, το χιόνι είχε βουλιάξει στο έδαφος. Οι μέρες ξεκινούσαν νωρίτερα και τα βράδια ο ήλιος αρνιόταν να δύσει, παραμονεύοντας για ώρες στον ορίζοντα, πριν βυθιστεί πέρα από τα βουνά, σε μια κοκκινωπή θολούρα. Η άνοιξη ήταν προ των πυλών.

Όταν ήμουν μικρή, ανυπομονούσα να έρθει η άνοιξη. Σήμαινε το τέλος της παγωνιάς και των ετήσιων πλημμυρών, που κατάπιναν τις χαμηλές εκτάσεις. Σήμαινε πως το καλοκαίρι είχε σχεδόν φτάσει. Θα πηγαίναμε για μπάνιο στο ποτάμι μαζί με τον Ζακ και θα μέναμε για ώρες εκτός σπιτιού, μακριά από την εξονυχιστική παρατήρηση των γονιών μας.

Τώρα όμως είχαν συμβεί ένα σωρό αλλαγές, πολύ γρήγορα. Οι δεξαμενές. Η βόμβα. Το Αλλού. Η Παλόμα. Η αυγή αυτής της άνοιξης –με τα αγριολούλουδα να επαναφέρουν το χρώμα στη γη, με τα γαϊδουράγκαθα να σπρώχνουν τους αγκαθωτούς μίσχους τους πάνω από την επιφάνεια της γης– συνοδευόταν από τον φόβο για όσα θα επακολουθούσαν.

Η Παλόμα συνέχιζε να παρατηρεί τη Ζόι και τον Πάιπερ.

«Η γιαγιά μου ισχυριζόταν ότι είχε δει δίδυμα παιδιά» είπε.

«Στο Αλλού;»

«Δε λέγεται Αλλού» είπε απότομα. Με είχε ήδη διορθώσει αρκετές φορές –ήξερα ότι στην πατρίδα της το αποκαλούσαν Διάσπαρτα Νησιά–, όμως ήταν δύσκολο να ξεπεράσεις τη συνήθεια μιας ολόκληρης ζωής. «Τέλος πάντων» συνέχισε «εδώ και εκατοντάδες χρόνια δεν υπάρχουν εκεί δίδυμα παιδιά. Υπήρ-

χαν μόνο σε κάποια από τα απομακρυσμένα Βορινά Νησιά. Οι αποστολές μας τα ανακάλυψαν μόλις πριν από έναν αιώνα και μόνο τότε έλαβαν τη θεραπεία. Υπάρχουν άνθρωποι εκεί πέρα που λένε ότι θυμούνται να υπάρχουν δίδυμα. Η γιαγιά μου γεννήθηκε εκεί. Έλεγε ότι η μητέρα της είχε δίδυμο αδελφό. Όμως δεν ξέρω αν είναι αλήθεια». Ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους. «Μια ζωή η γιαγιά μου ήταν λιγάκι παραμυθού».

Τώρα πια είχαμε απομείνει μόνο οι τέσσερις μας και κατευθυνόμασταν νοτιοανατολικά, προς το Νιου Χόμπαρτ: εγώ, ο Πάιπερ, η Ζόι και η Παλόμα. Ο Τόμας και το πλήρωμά του είχαν παραμείνει στην ακτή με το *Ρόζαλιντ*, για να συνεχίσουν τις επισκευές και να κρατήσουν το καράβι μακριά από τις περιπολίες του στόλου του Συμβουλίου.

Κάθε βράδυ, γύρω από τη φωτιά, προσφέραμε τις απορίες μας στην Παλόμα σαν αναθήματα. Κι εκείνη έβαζε τα δυνατά της για να μας απαντήσει, όποτε όμως τη ρωτούσαμε για το πώς κατάφεραν να σταματήσουν τη δίδυμη κύηση, ξέμενε από λέξεις.

«Δεν ξέρω τις λεπτομέρειες της διαδικασίας. Είναι δουλειά των γιατρών. Κανείς άλλος δεν επιτρέπεται να ασχοληθεί. Οι γιατροί έρχονται και δίνουν το φάρμακο: μια ένεση σε όλα τα νεογέννητα και μια ενισχυτική δόση στην ηλικία των δώδεκα σε όσους μένουν στα απομακρυσμένα νησιά, όπου η ραδιενέργεια είναι χειρότερη.

»Και έτσι καταλήγουμε» είπε και χαμήλωσε το βλέμμα στο δεξί της πόδι, που έλειπε από το γόνατο και κάτω «όλοι μας με κάτι παρόμοιο. Χωρίς δίδυμα αδέρφια. Ούτε και ανθρώπους σαν εσένα». Έδειξε τη Ζόι. Το βλέμμα της φανέρωνε την έντονη περιέργειά της για τη Ζόι και το αψεγάδιαστο σώμα της, το σώμα μιας Άλφα. Όπως είχαν ανακαλύψει οι κάτοικοι του

Αλλού και της Κιβωτού, το τέλος της δίδυμης κύησης είχε ένα κόστος. Χωρίς τα δίδυμα αδέρφια, οι πάντες μοιράζονταν τις μεταλλάξεις που επέφερε η έκρηξη. Δεν υπήρχαν πια τα αρτιμελή σώματα, που για τους Άλφα ήταν πιο πολύτιμα απ' οτιδήποτε άλλο.

Η Παλόμα αναφερόταν στους γιατρούς του Αλλού με τον ίδιο τρόπο που πολλοί μιλούσαν για το Συμβούλιο: με ένα μείγμα δέους και φόβου. «Δεν υπάρχει κεντρική κυβέρνηση – απλώς μια χαλαρή συνομοσπονδία συμβουλίων από τα διάφορα νησιά. Όμως όλα τα νησιά λαμβάνουν το φάρμακο από τους γιατρούς του Μαυρόνερου. Και για να είμαι ειλικρινής, ακόμα και η Συνομοσπονδία υπακούει στους γιατρούς. Εκείνοι κατάφεραν να σταματήσουν τη μάστιγα της δίδυμης κύησης και εμποδίζουν την επανεμφάνισή της».

«Υπάρχουν άλλα μηχανήματα;» ρώτησε ο Πάιπερ. «Ηλεκτρικό;»

Η Παλόμα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Υπήρξαν και σ' εμάς εκκαθαρίσεις, όπως κι εδώ». Της είχαμε μιλήσει για τα απαγορευμένα αντικείμενα από το Πριν: για τον φόβο που είχε προκύψει λόγω της έκρηξης, όπως ακριβώς και οι μεταλλάξεις στα σώματα όσων επιβίωσαν. Γνωρίζαμε ελάχιστα πράγματα για την έκρηξη, ξέραμε όμως ότι οφειλόταν στα μηχανήματα. Τα ελάχιστα μηχανήματα που γλίτωσαν από την έκρηξη καταστράφηκαν την περίοδο των εκκαθαρίσεων. Ακόμα και τώρα, τετρακόσια χρόνια μετά, ο κόσμος απέφευγε τα όποια απομεινάρια των μηχανημάτων από το Πριν.

«Σ' εμάς» συνέχισε η Παλόμα «το ονόμασαν Καθαρισμό. Αφορούσε όλα τα μηχανήματα που δεν μπορούσαν να μας θεραπεύσουν ή να μας εξυπηρετήσουν – έτσι ήταν ο νόμος. Τα περισσότερα είχαν ήδη χαθεί εξαιτίας της έκρηξης ή είχαν αχρηστευτεί λόγω έλλειψης καυσίμων. Λειτουργούσαν με ένα είδος

καυσίμου που δεν το διαθέτουμε. Παλιότερα το έβγαζαν από το υπέδαφος – ένα είδος πετρελαίου. Όμως με την έκρηξη...» Ανασήκωσε τους ώμους και σήκωσε και τα δύο χέρια, άδεια. «Οτιδήποτε μπορούσε να καεί κάηκε. Στις περιοχές με τις πετρελαιοπηγές οι φωτιές έκαιγαν για πάνω από οχτώ χρόνια. Και υπήρχε μια φλέβα άνθρακα βόρεια του Μαυρόνερου που λένε ότι καιγόταν για πάνω από πενήντα χρόνια, υπόγεια. Λένε πως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να σταματήσουν τη φωτιά».

«Και τώρα;» είπε ο Πάιπερ.

«Δεν έχουν απομείνει πολλά μηχανήματα. Τα μηχανήματα επικοινωνίας έπαψαν να λειτουργούν πολλά χρόνια πριν. Ίσως η Συνομοσπονδία δεν μπήκε στον κόπο να τα διατηρήσει σε λειτουργία, εφόσον είχαν μεσολαβήσει αιώνες αποστολής μηνυμάτων που έμειναν αναπάντητα. Τώρα πια οι μόνοι που έχουν μηχανήματα είναι οι γιατροί. Ασχολούνται με τέτοιου είδους πράγματα» είπε και για άλλη μια φορά κοίταξε το πόδι της, με το προσθετικό μέλος τοποθετημένο προσεκτικά στην υποδοχή του. «Και κάνουν ό,τι μπορούν για να αντιμετωπίσουν τις επιδημίες που εμφανίζονται τους περισσότερους χειμώνες».

«Πόσοι άνθρωποι ζουν εκεί, στο Αλλού;» ρώτησε η Ζόι.

«Υπολογίζοντας και τα Βορινά Νησιά; Περίπου ένα εκατομμύριο. Δύσκολο να ξέρουμε ακριβώς. Όπως είπα, τα νησιά είναι εκατοντάδες, ορισμένα σε απόσταση πολλών ημερών με το καράβι από το Μαυρόνερο – και για τα Βορινά Νησιά ή το Νότιο Αρχιπέλαγος το ταξίδι διαρκεί βδομάδες».

Έχωσε την κουβέρτα που μοιραζόμασταν κάτω από το πόδι της και έγειρε μπροστά για να αφαιρέσει το προσθετικό μέλος. Με ένα ηχηρό κλικ απελευθερώθηκε ακριβώς κάτω από το γόνατό της. Είχε ανασηκώσει τα μπατζάκια μέχρι τα γόνατα και η μύτη ενός κονταριού πρόβαλε από το δέρμα της, σαν μεταλ-

λικό οστό που εξείχε από τη σάρκα, στο σημείο όπου εφάρμοζε το ψεύτικο πόδι. Γύρω από το κοντάρι υπήρχε μια ουλή, αλλά όχι σαν τις έντονες ουλές της μάχης που είχε ο Πάιπερ στο μπράτσο και το χέρι· αντίθετα, ήταν μια συμμαζεμένη γραμμή, ροδαλή στη λευκή της σάρκα. Η ουλή δεν ήταν φουσκωμένη· ήταν τόσο λεία, που, αν τη χάιδευες με το δάχτυλο, αμφιβάλλω αν θα την ένιωθες. Μ' έκανε να σκεφτώ τον Κιπ και πόσο επιδέξια κρυμμένη ήταν η ουλή του, τόσο, που ακόμα και τα γεμάτα περιέργεια χέρια μου είχαν αποτύχει να την εντοπίσουν.

Τις πρώτες φορές που η Παλόμα είχε αφαιρέσει το προσθετικό πόδι της και το είχε αφήσει δίπλα της στο έδαφος είχα ταραχτεί. Είχα δει ακρωτηριασμένα μέλη και το θέαμα του παρατημένου στο έδαφος ποδιού με έκανε να μορφάσω, καθώς ξυπνούσε μνήμες από τη μάχη στο νησί ή τα διαλυμένα πτώματα στο χιόνι, έξω από το Νιου Χόμπαρτ. Όμως υπήρχε μια αποστειωμένη καθαρότητα στο ψεύτικο πόδι της. Κανένα ίχνος από αίμα, τρίχες, νύχια. Μόνο μια απόλυτα λεία επιφάνεια.

Με αντιλήφθηκε που το κοίταζα.

«Μπορείς να το πιάσεις. Δε με πειράζει».

Έγεια μπροστά και το πήρα. Έμοιαζε σάρκινο, όμως στην αφή ήταν σκληρό και κρύο. Και πιο ελαφρύ από ένα σάρκινο.

«Πονάει;» ρώτησα κοιτώντας το μεταλλικό κοντάρι κάτω από το γόνατό της.

«Όχι» είπε. «Πονούσε όταν το έβαλαν. Η εγχείρηση ήταν πολύωρη. Οι γονείς μου με πήγαν στο Μαυρόνερο όπου βρίσκονται οι γιατροί. Γνωρίζαμε τους κινδύνους. Όμως άξιζε τον κόπο. Με διευκολύνει στο περπάτημα. Το παλιό ψεύτικο πόδι, που το στερέωνα με ιμάντες, με πονούσε. Δημιουργούνταν έλκη σ' αυτό το σημείο» πρόσθεσε και άγγιξε το κολόβωμα στην άκρη.

Ένωθα περίεργα κρατώντας το άκρο της. Αν το έριχνα στη

φωτιά, η Παλόμα δε θα ένιωθε το παραμικρό. Ήταν σε μικρότερο βαθμό μέρος του σώματός της απ' όσο ήταν το σώμα του Ζακ για το δικό μου.

Εκείνο το βράδυ τον ονειρεύτηκα. Ο Ζακ στεκόταν απέναντί μου. Ήταν σκοτεινά, μόλις που έβλεπα στο ελάχιστο φως, οπότε άπλωσα το χέρι για να τον αγγίξω στο πρόσωπο. Όταν χάιδεψα με τον αντίχειρα το μέτωπό του, ένιωσα ένα έγκαυμα: το σχήμα μιας φουσκάλας, καυτής και γεμάτης υγρό, ακριβώς στο σημείο που υπήρχε το μαρκάρισμα στο δέρμα μου. Μπορούσα να μυρίσω την καψαλισμένη σάρκα.

«Πονάει» είπε και μόρφασε επειδή τον άγγιζα.

«Το ξέρω» είπα.

Ξύπνησα με το χέρι στο μέτωπό μου, εκεί όπου υπήρχε το σημάδι από το μαρκάρισμά μου ως Ωμέγα, μια ζαρωμένη, ροδαλή ουλή. Θυμόμουν ακόμη την αίσθηση, τη μέρα που ο Ζακ απέδειξε τελικά πως εγώ ήμουν η Ωμέγα και στη συνέχεια παρακολούθησε το μαρκάρισμά μου. Στα είκοσι τόσα χρόνια της ζωής μου είχα μάθει κάποια πράγματα από το λεξιλόγιο του πόνου. Ο πόνος από ένα έγκαυμα έχει μια χαρακτηριστική αμεσότητα, με ολόκληρο το σώμα να μαζεύεται για να προστατευτεί, με τον ίδιο τρόπο που ένα δάχτυλο τινάζεται μόλις έρθει σε επαφή μ' ένα καυτό τηγάνι. Όταν θυμόμουν το μαρκάρισμα, αισθανόμουν το χέρι του μέλους του Συμβουλίου στον λαιμό μου, να με κρατά σταθερή καθώς πίεζε το σίδερο στο μέτωπό μου.

Στη διάρκεια της πορείας μας εκείνη τη μέρα σκεφτόμουν τον Ζακ και το σημάδι που είχε στο όνειρό μου. Μου είχε φανεί τόσο αληθινό – ένιωθα ακόμη την υφή της φουσκάλας στα ακροδάχτυλά μου.

«Τουλάχιστον ήταν καλύτερος από τους συνηθισμένους

εφιάλτες σου» είπε η Ζόι, όταν της ανέφερα τι είχα ονειρευτεί. «Το μαρκάρισμα του Ζακ αποτελεί μια ωραία αλλαγή σε σχέση με τα όνειρα για το τέλος του κόσμου».

Γέλασα, αν και ήξερα ότι αυτά τα δύο συνδέονταν μεταξύ τους: το σημαδεμένο πρόσωπο του Ζακ και η έκρηξη που προ-σπαθούσε να προκαλέσει.

Όταν η Παλόμα μιλούσε για το Αλλού, υπήρχαν ένα σωρό πράγματα που δεν τα αναγνώριζα. Οι άνθρωποι χωρίς δίδυμα αδέρφια. Τα Διάσπαρτα Νησιά, απλωμένα σε έκταση εκατοντάδων χιλιομέτρων. Οι μυστηριώδεις γιατροί και τα φάρμακά τους. Όμως υπήρχε και κάτι οικείο: η έκρηξη.

Δεν την αποκαλούσε έτσι – αντίθετα, μιλούσε για τη βόμβα. Ωστόσο αναφερόταν σ' αυτή όπως ακριβώς το κάναμε κι εμείς: με τις ίδιες παύσεις και τα ίδια κενά, με τις λέξεις να στερεύουν όταν προσέγγιζαν τις φλόγες.

«Δεν ήταν μόνο η φωτιά» είπε. «Ήταν η δύναμη της έκρηξης – έτσι τουλάχιστον λένε. Ολόκληρα νησιά απλώς εξαφανίστηκαν. Η βόμβα τα διέλυσε. Η μαμά μου μου έδειξε έναν παλιό χάρτη – δείχνει ολόκληρα νησιά που τώρα πια δεν υπάρχουν».

Η βόμβα είχε μετατρέψει τον χάρτη σε μια ιστορία και τίποτα περισσότερο: μια προσεκτική αποτύπωση νησιών που δεν υπήρχαν πια. Τίποτα περισσότερο από περιγράμματα στο χαρτί, που δε σήμαιναν απολύτως τίποτα στον καμένο μας κόσμο.

«Λένε ότι υπήρξε ένα κύμα στη συνέχεια» είπε. «Τόσο ψηλό, που όσα νησιά ήταν επίπεδα και είχαν γλιτώσει από τη βόμβα σαρώθηκαν τελείως. Δεν απέμεινε το παραμικρό». Ξεφύσηξε αργά. «Φαντάσου να επιβιώνεις με κάποιον τρόπο από τη βόμβα και να σκέφτεσαι πως ίσως και να τη γλίτωσες, και στη συνέχεια να βλέπεις τη θάλασσα να έρχεται καταπάνω σου».

Έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές.

«Πάντως, κάποιοι γλίτωσαν και από τα δύο – τη φωτιά και το νερό. Όχι πολλοί, και για χρόνια ήταν σχεδόν αδύνατον να συνεχίσεις. Δεν έφταιγε μόνο το σκοτάδι και η έλλειψη τροφής – όλα τα μωρά υπέφεραν από τρομερές ασθένειες. Ακόμα και όταν κατάφερναν να επιζήσουν, με δυσκολία μπορούσαν να περπατήσουν, πόσο μάλλον να καλλιεργήσουν τη γη ή να ψαρέψουν. Έτσι κι αλλιώς, όλα τα ψάρια ήταν νεκρά. Για μήνες μετά τη βόμβα και μετά το κύμα ξεβράζονταν νεκρά ψάρια. Ολόκληρα κοπάδια, που σάπιζαν στις ακτές και επέπλεαν στα ρηχά». Γέλασε κοφτά. «Είναι αστείο – σε όλες τις ιστορίες που διασώθηκαν είναι ένα από τα πράγματα που αναφέρεται πάντα: η μπόχα από όλα εκείνα τα ψάρια. Θα περίμενε κανείς ότι μετά τη βόμβα και το κύμα και τα υπόλοιπα, για κάποιον λόγο δε θα είχε σημασία, όμως είναι πολλές οι ιστορίες που το αναφέρουν. Ότι ο κόσμος βρόμαγε από τα νεκρά ψάρια για μήνες».

Η Παλόμα μάς είπε ιστορίες για την αλλαγή των ψαριών, όταν κάποια στιγμή επανεμφανίστηκαν. Είχαν βολβοειδείς όγκους ή περισσότερα πτερύγια και μάτια. Κάποια που παλιότερα είχαν χρωματιστές ρίγες ή ασημένιο χρώμα ήταν κατάλευκα μετά την έκρηξη, λες και, παρόλο που βρίσκονταν μέσα στο νερό, είχαν ξασπρίσει από τη λάμψη της βόμβας.

Αλλά και στη στεριά τα παιδιά γεννιόντουσαν με πρωτόγνωρα σώματα, σε σχήματα που δεν τα αναγνώριζαν οι γονείς τους. Μωρά που έμοιαζαν ημιτελή και αρνούνταν να ζήσουν. Για να ακολουθήσει η επιδημία των δίδυμων, όπως τη χαρακτήρισε η Παλόμα: οι δίδυμες κυήσεις, τα αφεγάδιαστα μωρά κι εκείνα που κουβαλούσαν το βάρος των μεταλλάξεων. Που γεννιόντουσαν μαζί και πέθαιναν μαζί.

«Αρχικά κανένας δεν μπορούσε να το πιστέψει» είπε. «Αν και το έβλεπαν να συμβαίνει, κανένας δεν μπορούσε να κατα-

λάβει απόλυτα πώς λειτουργούσε, παρά τις έρευνες των γιατρών. Παρ' όλα αυτά, διήρκεσε μόλις για μερικές γενιές. Στη συνέχεια οι γιατροί βρήκαν τρόπο να το αντιμετωπίσουν τελικά και σταμάτησε: Έπαψαν να γεννιούνται δίδυμα παιδιά». Άπλωσε τα χέρια της. «Τέλος». Έμοιαζε τόσο αδιάφορο – μία και μόνη λέξη για να περιγράψει το τέλος όλων όσων γνωρίζαμε.

Κάθε βράδυ, μέχρι αργά, ανταλλάσσαμε ιστορίες. Της είπαμε για τον νεκρότοπο, την έκταση προς τα ανατολικά, όπου δε φυτρώνει το παραμικρό και τα μόνα πράγματα που κινούνται είναι οι σαύρες και οι σωροί της στάχτης. Κι εκείνη μας είπε για την *πληγείσα* ζώνη, μια περιοχή στα νοτιοανατολικά του Μαυρόνερου, όπου τα περισσότερα νησιά είχαν εξαφανιστεί τελείως. «Και στα λιγοστά νησιά που έχουν απομείνει στην περιοχή δεν πηγαίνουν καν τα πουλιά» είπε. «Στο Νότιο Αρχιπέλαγος, που βρίσκεται πιο κοντά στην *πληγείσα* ζώνη, οι μεταλλάξεις είναι χειρότερες από οπουδήποτε αλλού. Ορισμένοι κάτοικοι δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδιά, ακόμα και μετά τις ενέσεις».

«Έχεις πάει ποτέ;» ρώτησε η Ζόι. «Στην *πληγείσα* ζώνη;»

Η Παλόμα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όμως ο πατέρας μου αγκυροβόλησε στα ανοιχτά μια φορά, όταν βρέθηκε σ' εκείνα τα μέρη, μ' ένα πλήρωμα από θαλασσόλυκους. Δεν υπήρχαν ψάρια στην περιοχή, ενώ η επιφάνεια του νερού καλυπτόταν από ένα ελαιώδες λούστρο. Ο μπαμπάς με τους άλλους βγήκαν με μια βάρκα στη στεριά για μερικές ώρες, να ρίξουν μια ματιά. Στα νότια του νησιού υπήρχε ένας κρατήρας διαμέτρου πολλών χιλιομέτρων. Είπε ότι θα μπορούσε να είναι κάποια ξεραμένη λίμνη ή το σημείο όπου είχε πέσει η βόμβα. Το έδαφος ήταν σκεπασμένο με γκρίζα άμμο.

»Εφερε μια χούφτα από την άμμο, σε βαζάκι, για να μας τη δείξει. Η μαμά είπε ότι ήταν αηδιαστική και τον ανάγκασε να την πετάξει, για να μην τρομάξουμε εγώ κι οι αδελφές μου.

Όμως εκείνο το βράδυ έψαξα στον σκουπιδοτενεκέ και βρήκα το βαζάκι. Η άμμος περιείχε ένα δόντι και μικρά θραύσματα που θα μπορούσαν να είναι από πέτρες ή οστά».

Παρόλο που μιλούσε χαμηλόφωνα όποτε μας έλεγε ιστορίες για την *πληγείσα* ζώνη, για τη φωτιά και το κύμα, η Παλόμα αναφερόταν στην έκρηξη σαν κάτι που ανήκε οριστικά στο παρελθόν. Είχαν περάσει έξι μέρες από τότε που εγκαταλείψαμε την ακτή με προορισμό το Νιου Χόμπαρτ, όμως οι προειδοποιήσεις μας για το Συμβούλιο και το μηχάνημα της έκρηξης που είχε ξεθάψει από την Κιβωτό έδειχναν να μην έχουν γίνει αντιληπτές.

«Εξακολουθεί να μην καταλαβαίνει» είπα στη Ζόι και τον Πάιπερ. Κουβεντιάζαμε ψιθυριστά, αποτραβηγμένοι από τη φωτιά δίπλα στην οποία ξεκουραζόταν η Παλόμα.

«Με ξαναρώτησε χθες» συνέχισα. «Εξακολουθεί να θέλει να κανονίσει μια συνάντηση με το Συμβούλιο».

Η Ζόι σήκωσε ψηλά τα μάτια με απόγνωση. «Θα μπορούσε να τυλίξει τον εαυτό της μ' έναν φιόγκο και να τους προσφέρει το Αλλού σαν δώρο».

Ακούστηκε ένας θόρυβος στους θάμνους πίσω από τη Ζόι. Εκείνη αναπήδησε και στράφηκε απότομα έχοντας ήδη τραβήξει μαχαίρι. Ο Πάιπερ μιμήθηκε την κίνησή της, με έσπρωξε πίσω από ένα δέντρο και κουκούβισε δίπλα στη Ζόι, με το μαχαίρι του υψωμένο.

Η Παλόμα αναφώνησε και σήκωσε τα χέρια της καθώς πρόβαλε πίσω από τα δέντρα.

Η Ζόι υποχώρησε και έχωσε ξανά το μαχαίρι στη ζώνη της.

«Φρόντισε να αποφεύγεις να κινείσαι έτσι αθόρυβα» της είπε ήρεμα. «Είναι κρίμα να έχεις κάνει όλο αυτό το ταξίδι στη θάλασσα, μόνο και μόνο για να καταλήξεις μαχαιρωμένη».

«Άκουσα τι λέγατε» είπε η Παλόμα. Είχε ανασηκώσει αγέρωχα το πιγούνι, όμως τα χέρια της ήταν σφιγμένα σε γροθίες για να πάψουν να τρέμουν. «Δεν είμαι ηλίθια».

«Κανένας δεν είπε κάτι τέτοιο» είπε η Ζόι. «Πρέπει όμως να καταλάβεις με ποιους έχεις να κάνεις».

«Δε φοβάμαι το Συμβούλιό σας» είπε.

«Θα 'πρεπε» είπε ο Πάιπερ.

«Αφήστε με να συναντηθώ μαζί τους» είπε η Παλόμα. «Αν εξηγήσω τις εμπορικές συμφωνίες που προτίθεται να διαπραγματευτεί η Συνομοσπονδία, θα αντιληφθούν τα οφέλη».

«Δεν ακούς τι σου λέμε» είπε η Ζόι. «Το Συμβούλιο θα...»

«Είμαι απεσταλμένη της Συνομοσπονδίας» διέκοψε η Παλόμα. «Έχω αναλάβει να έρθω σε επαφή και να καθορίσω τους όρους για εμπορικές διαπραγματεύσεις και αμοιβαία συνεργασία». Η φωνή της ακούστηκε πιο βεβιασμένη και ψιλή, καθώς επανέλαβε: «Είμαι απεσταλμένη της Συνομοσπονδίας, σε ειρηνευτική αποστολή».

«Στα μέρη μας δεν είσαι» είπα. «Εδώ είσαι ο εχθρός. Θα σε κυνηγήσουν». Γνώριζα τον Ζακ από τη στιγμή της γέννησής του, όμως ακόμα κι εγώ τρόμαξα από την εξέλιξή του. Και είχα διαπιστώσει πόσο φοβόταν τη Στρατηγό, που ήταν επικεφαλής του Συμβουλίου. Οι δυο τους, διαθέτοντας τη δύναμη να προκαλέσουν μια νέα έκρηξη, δε θα έδειχναν το παραμικρό έλεος στο Αλλού. Δεν υπήρχε κανένα *αν* ή *ίσως* ή *μπορεί* στις φλόγες που είχα δει στα οράματά μου. Ήταν πέρα για πέρα αληθινές – και επικείμενες.

Θεωρούσα αδύνατον να γίνει η Παλόμα πιο ωχρή, όμως εκείνη τη στιγμή τα χείλη της φάνηκαν σχεδόν να μελανιάζουν, ενώ οι φακίδες έγιναν ακόμα πιο ευδιάκριτες στο πρόσωπό της.

Ο Πάιπερ κάρφωσε το στιλέτο του στο χόμα. Σήκωσε το πουκάμισο, το έβγαλε και το πέταξε δίπλα στο μαχαίρι.

«Κοίτα» είπε και γύρισε την πλάτη του προς την Παλόμα. Σήκωσε το χέρι για να δείξει κάτω από τον αριστερό του ώμο. Εκεί, στο καστανό δέρμα κάτω από την ωμοπλάτη, υπήρχε μια σειρά από οριζόντιες ουλές, λευκές και φουσκωμένες. Τις είχα ξαναδεί στη διάρκεια των μηνών που ταξιδεύαμε μαζί, όταν σκύβαμε στα ρυάκια για να πλυθούμε, όμως το σώμα του Πάιπερ είχε τόσο πολλές, που δεν είχα προσέξει τις συγκεκριμένες. Έμεινα να κοιτάζω μαζί με την Παλόμα. Οι ουλές αυτές δεν ήταν ίδιες με τις επιδερμικές ουλές στο χέρι και στο μπράτσο του, ούτε με τα κοψίματα και τις εκδορές στο πρόσωπό του. Ήταν σβησμένες και, σε αντίθεση με την ακανόνιστη λωρίδα που διέτρεχε τον ώμο του, χαρακτηρίζονταν από μία ομοιομορφία, με την καθεμία παράλληλη με τις άλλες, σε απόλυτη ευθεία.

«Με μαστίγωσαν όταν ήμουν οκτώ ετών» είπε. «Ένα περίπολο πέρασε από το χωριό μας κι εκείνη την ώρα παίζαμε με τη Ζόι και κάποια άλλα παιδιά. Λέγαμε μάλιστα κι ένα τραγουδάκι: Ο Τζακ ήταν δυνατός, ο Τζακ ήταν γενναίος».

Η Ζόι τον συνόδευσε και είπαν μαζί τον επόμενο στίχο:

«Με το καράβι πάλεψε στα κύματα και πήγε στο Αλλού».

«Ένα παιδικό τραγουδάκι ήταν» είπε ο Πάιπερ. «Όμως οι στρατιώτες το άκουσαν και αποφάσισαν να με τιμωρήσουν για παραδειγματισμό. Ήταν φυσικό να χρησιμοποιήσουν εμένα. Ακόμα και στα ανατολικά, εκείνη την εποχή, παρόλο που δεν ήταν τόσο ασυνήθιστο να καθυστερεί ο διαχωρισμός, σίγουρα θα επέλεγαν έναν Ωμέγα για να τον μαστιγώσουν. Δέχτηκα δέκα βουρδουλιές».

Είδα τη Ζόι να σφίγγει το σαγόνι στην ανάμνηση του κοινού τους πόνου.

«Μόνο και μόνο επειδή αναφέρθηκε το Αλλού σε ένα παιδικό τραγούδι» συνέχισε ο Πάιπερ. Έπιασε και ξαναφόρεσε το πουκάμισό του, εξακολουθώντας να κοιτάζει κατάματα την

Παλόμα. «Αν βρουν το Αλλού, δε θα δείξουν το παραμικρό έλεος. Πιστεύεις ειλικρινά ότι θα αφήσουν το Αλλού στην ησυχία του, όταν μάθουν τι μπορούν να κάνουν τα φάρμακά σας;»

«Δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει Συμβούλιο» είπε η Ζόι, που πλησίασε την Παλόμα και της μίλησε με φωνή πιο ήρεμη απ' όσο είχα συνηθίσει να ακούω από εκείνη. «Ό,τι κι αν κάνεις, ό,τι κι αν τους προσφέρεις, η ύπαρξη και μόνο του Αλλού θα θεωρηθεί σαν απειλή».

Η Ζόι είχε δίκιο. Το Αλλού αντιπροσώπευε όλα όσα φοβόντουσαν οι Άλφα. Είχα διαπιστώσει πόσο τους απωθούσαν οι μεταλλάξεις μας – είχα ακούσει να με αποκαλούν *αφύσικη* και είχα νιώσει το φτύσιμό τους στο δέρμα μου. Ήξερα πόσο άγρια θα αγωνίζονταν για να υπερασπιστούν τα τέλεια σώματά τους. Κυβερνούσαν επειδή πίστευαν πως ήταν καλύτεροι από εμάς. Ήταν τέλειοι, ενώ εμείς ήμασταν τσακισμένοι, μια αντανάκλαση σε παραμορφωμένο καθρέφτη. Έτσι το έβλεπαν. Η στέρηση αυτής της διαφοράς και της τελειότητάς τους ήταν απολύτως αντίθετη με όλα όσα πίστευαν. Ειδικά τώρα, που είχαν ανακαλύψει πώς να εξαλείφουν τους κινδύνους του θανάσιμου δεσμού: συντηρώντας τους Ωμέγα στις δεξαμενές του Συμβουλίου, παγιδευμένους αιώνια σε μια κολασμένη ημιζώντανη κατάσταση, μέχρι να ολοκληρώσει την πορεία της η ζωή κάθε Άλφα.

«Ακόμα και αν αύριο σε βάζαμε σε ένα καράβι για να σε στείλουμε πίσω, ακόμα και αν το Αλλού δε μας βοηθούσε ποτέ – δε μοιραζόταν τη θεραπεία ούτε δοκίμαζε να επικοινωνήσει ξανά μαζί μας» είπε η Ζόι «το Συμβούλιο θα συνέχιζε να ψάχνει. Στην Κιβωτό βρήκαν το μήνυμα από το Αλλού. Ξέρουν ότι το Αλλού υπάρχει και διαθέτει την τεχνολογία για να σταματήσει τη δίδυμη κύηση. Εμείς σας βρήκαμε. Αργά ή γρήγορα θα σας βρουν κι εκείνοι. Και θα σας καταστρέψουν».

Η Παλόμα περίμενε πως κάποια στιγμή θα επέστρεφε στον

τόπο της με νέα, με κάποιο μήνυμα. Ποιο μήνυμα θα μετέφερε τώρα, ακόμα και αν επέστρεφε με ασφάλεια; Το μόνο μήνυμα που είχε σημασία πια ήταν η προειδοποίηση του Ζάντερ: *Παντοτινή φωτιά*.

«Ακόμα και αν διαθέταμε κάποιο καράβι ικανό για το ταξίδι» είπε ο Πάιπερ «δε γίνεται να σε πάμε πίσω ή να προειδοποιήσουμε το Αλλού, μέχρι να βελτιωθεί ο καιρός – διαπίστωσης από πρώτο χέρι πώς είναι οι καταιγίδες».

Είδα την Παλόμα να σφίγγει τα χείλη της. Δεν είχε μιλήσει ποτέ για την καταιγίδα που παραλίγο να βουλιάξει το *Ρόζαλιντ*. Όμως είχα δει τα κομμάτια που έλειπαν από το σκαρί του καραβιού και ήξερα ότι ο δεύτερος απεσταλμένος από το Αλλού είχε πεθάνει, μαζί με δύο από τους ναυτικούς του Τόμας. Δεν ήταν τυχαίο που χρειάστηκε να περάσουν τόσα χρόνια για να υπάρξει επικοινωνία με το Αλλού. Η θάλασσα δεν έδειχνε τον παραμικρό οίκτο. Και η σύντροφος της Ζόι, η Λουτσία, είχε χαθεί στη διάρκεια μιας καταιγίδας, χρόνια πριν.

Ο Πάιπερ συνέχισε ακάθεκτος. «Για να μην αναφέρω τους παγετώνες, πιο βόρεια. Και οι ανοιξιάτικοι νοτιάδες θα καθυστερούσαν την πορεία, με το καράβι να παλεύει με τους ανέμους σ' όλη τη διαδρομή. Στις αρχές του καλοκαιριού έχουμε περισσότερες πιθανότητες».

«Δεν μπορούμε να σε αναγκάσουμε να μείνεις» της είπα. «Ούτε να προσπαθήσεις να μας βοηθήσεις. Αν θελήσεις να φύγεις, θα κάνουμε ό,τι καλύτερο για να σε προστατεύσουμε μέχρι να ετοιμάσουμε κάποιο καράβι. Κανένας δε θα σε κατηγορούσε αν αποφάσιζες να επιστρέψεις και να ξεχάσεις όλα όσα έμαθες εδώ».

«Ακόμα και αν ήθελα να το βάλω στα πόδια» είπε η Παλόμα «δε θ' άλλαζε κάτι». Η φωνή της έσπασε. «Ήμασταν σαράντα άτομα στο καράβι όταν εντοπίσαμε το *Ρόζαλιντ* στη χερσόνησο.

Ο Κάλεμπ κι εγώ επιλεχθήκαμε για να επιβιβαστούμε ως απεσταλμένοι, όμως η καπετάνιος μας και όλο το πλήρωμα ξέρουν πού είστε. Ο Τόμας τούς έδωσε τις συντεταγμένες. Η Συνομοσπονδία θα στείλει καράβια».

Κατάπие πριν συνεχίσει. «Περάσαμε δύο μέρες αγκυροβολημένοι δίπλα στο Ρόζαλιντ, ενώ το πλήρωμα γέμιζε με νερό τα βαρέλια από μια λίμνη στη μεγαλύτερη βραχονησίδα και ο Τόμας μάς έλεγε για την κατάσταση που επικρατεί εδώ: για τα δίδυμα παιδιά· το Συμβούλιο· τους Ωμέγα. Η καπετάνιος μου, η Ρου, και το πλήρωμα του караβιού σίγουρα έχουν ενημερώσει τη Συνομοσπονδία».

Για το κατάρτι του Ρόζαλιντ, που το εντόπισαν στο βάθος, ανάμεσα στα ακατοίκητα και ζοφερά νησιά μιας χερσονήσου. Για τους χάρτες και όσα ειπώθηκαν σε κάποια βραχώδη ακτή. Ένα τόσο ασήμαντο πράγμα, παρ' όλα αυτά ικανό να αλλάξει τη μορφή του κόσμου. Και δε γινόταν να αναιρεθεί.

«Θα χρειαστεί να περιμένουν μέχρι να λιώσουν οι πάγοι στη θάλασσα» είπε η Παλόμα «πριν στείλουν καράβια. Όμως θα έρθουν και οι ανοιξιάτικοι άνεμοι θα είναι ευνοϊκοί γι' αυτούς και όχι κόντρα. Θα έρθουν. Με ένα καράβι ή έναν στόλο. Ίσως σαράντα άτομα, ίσως εκατοντάδες. Μπορεί να μην τα καταφέρουν όλοι, αλλά δε θα τα παρατήσουν, τώρα που ξέρουν τι υπάρχει εδώ».

Για μεγάλο διάστημα το γεγονός αυτό δεν ήταν παρά μία φαντασίωση: ότι κατέφθαναν στις ακτές μας καράβια από κάποιο μακρινό μέρος. Τώρα ήταν ένας εφιάλτης. Θα έρχονταν σ' εμάς και ο κόσμος τους θα καιγόταν.

«Γιατί θέλουν τόσο πολύ να έρθουν;» ρώτησα.

Χαμήλωσε το βλέμμα και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Όλο αυτό τον καιρό υποθέτατε ότι μπορούμε να σας βοηθήσουμε. Μπορεί και να 'χετε δίκιο – κάνουμε ορισμένα πράγ-

ματα που εσείς δεν μπορείτε να τα κάνετε. Όμως δεν αποτελούμε κάποιο μαγικό καταφύγιο. Έχουμε κι εμείς τα προβλήματά μας. Επιδημίες που εμφανίζονται στα μέρη μας τα περισσότερα καλοκαίρια. Ληστές που κάνουν επιδρομές σε χωριά στα απομακρυσμένα νησιά, πειρατές που λεηλατούν τα καράβια μας. Κακές σοδειές, ειδικά κοντά στην πληγείσα ζώνη».

Σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε. «Νομίζετε ότι στέλναμε καράβια κάθε χρόνο επειδή θέλαμε να σας βοηθήσουμε;» Έκανε μια παύση και συνέχισε μιλώντας πιο σιγά. «Υποτίθεται πως είχατε όσες απαντήσεις δεν είχαμε εμείς. Εμείς ήμασταν που αναζητούσαμε βοήθεια».

Τετρακόσια χρόνια μετά την πυρηνική Αποκάλυψη, γεννιούνται μόνο δίδυμα παιδιά: ένα τέλειο Άλφα και ένα μεταλλαγμένο Ωμέγα. Οι Ωμέγα ζουν σε απομόνωση και εξορίζονται από τις οικογένειές τους μόλις εμφανιστεί η μετάλλαξη. Αναγκασμένοι να ζουν χωριστά, καταπιέζονται βάνουσα από τους αδελφούς τους. Όμως, παρόλο που ισχυρίζονται ότι είναι ανώτεροι, οι Άλφα δεν μπορούν να ξεφύγουν από τη σκληρή πραγματικότητα: όποτε πεθαίνει ένα άτομο, αυτόματα πεθαίνει και ο δίδυμός του.

Η άφιξη της Παλόμα, που φέρνει πληροφορίες για το Αλλού και την πιθανότητα ενός κόσμου απαλλαγμένου από τον μοιραίο δεσμό μεταξύ των δίδυμων, προσφέρει στην Κας και την Αντίσταση μια ελπίδα για την οποία αξίζει να αγωνιστούν. Ωστόσο, έχουν να αντιμετωπίσουν ένα Συμβούλιο πιο ισχυρό και αδίστακτο απ' όσο θα μπορούσαν να φανταστούν, πρόθυμο να επιστρατεύσει όπλα από το εδώ και εκατοντάδες χρόνια θαμμένο παρελθόν, προκειμένου να διατηρήσει τον έλεγχο των Ωμέγα όσο και των Άλφα. Και πριν καταφέρει να ελευθερωθεί, η Κας πρέπει να υπερβεί την αφοσίωσή της στον δίδυμο Άλφα αδελφό της, τον Ζακ, τον πιο επικίνδυνο εχθρό της.

Καθώς η εκπληκτική τριλογία του *Κηρύγματος της Φωτιάς* πλησιάζει στο τέλος της, ξεκινά ένας αγώνας όχι μόνο για το μέλλον του Αλλού αλλά και ολόκληρου του κόσμου. Και ό,τι άρχισε μέσα στις φλόγες ίσως τελειώσει μέσα στις φλόγες.

ISBN 978-618-03-1292-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81292